

въ краката на коня който посеше Фридриха, и, като дигна ржцѣ и очи къмъ него, рече :

Ваше Величество, въсприимѣте да ся по спрѣте на часъ и не отвърляйте молбѣтъ кождо ви ся моли една злочеста годеница. Поверните единъ съпругъ на съпругѣтъ му, и единъ дъщеря на майка ѝ. Защо отричате Раймонду помилваніето което давате на всички му съграждани? Да ли е той повиненъ повече отъ всички други жители на Мессенъ? За любовь Божію, царю, не туряйте прѣдѣлъ на милосердіето си. Собственныйтъ ви интересъ поне нека ви побуди на това. Употрѣбѣте единъ юнакъ, който може да ви бѣде полезенъ, защото онова което направи противу Васъ, ще да го направи противу враговетѣ Ви, когато бѣде въ благоволеніето Ви.

Но Фридрихъ не прѣклоненъ на умоленіята ѝ, каза, че му трѣбало единъ примѣръ за да ся потѣпче немирството, и като такъвъ жребійтъ пада на прѣдводителя на востаніето. Стапѣте, господже, и вмѣсто да изобличавашъ строгостѣтъ ми, благодари Бога за помилованіето на народа и васъ, понеже ограничавамъ праведныйтъ си гнѣвъ само въ смъртътъ на Раймонда. Стапѣте и не ся прѣчѣте да мине царѣтъ Ви. Тогазъ стражаритѣ дигнаха Маріанѣ и царѣтъ продължи шествіето си.

Раймондъ затворенъ въ единъ кулъ, основаніята на който обливаше морето, и въ който затваряха политическыѣ прѣстѣпници, измъчваше ся горкыйтъ отъ два дни насамъ, безъ да знае частътъ въ който щѣхъ да го накажѣтъ, и безъ да има прѣдъ очитѣ си нищо друго, освѣнь образѣтъ на Маріанѣ. Много пѣти той вливаше очи на близныйтъ тамо брѣгъ, съ надеждѣ че ще да види тамо любовницѣтъ си. Веднѣжъ като бѣше ся взрѣлъ къмъ този брѣгъ стори му ся че ѝ видѣ, но слѣдъ малко увѣренъ за измамѣтъ си, трѣпна ся отчаянъ на пламенѣтъ си постелкѣ, връзъ кождо ся поваля и потъркала за нѣколко врѣме безъ да може да намѣри спокойствіе, станъ пакъ и сѣднѣ да гледа къмъ онѣзи страни на брѣгѣтъ на който му ся стори по-напрѣдъ да видѣ призракѣтъ на любовницѣтъ си. Но тозъ цѣтъ не бѣше измама.

Маріана, като бѣше ся научила отъ распрѣснѣтътъ мѣлъж че Раймондъ е запрявъ въ онѣзи кулъ, упяти ся по край морето, тамо на кѣдѣто бѣ кулата, съ надеждѣ да види любовника си въ тъмницѣтъ му. Отъ любовь свѣтълыитѣ ѝ очи можѣхъ да проникнѣтъ отъ далечъ и да го съзрѣтъ на едно отъ окната на кулѣтъ. Като го видѣ останѣ недвижима отъ скърбъ и отъ радость, че любовницѣтъ ѝ можаше да познае любовьтъ кождо пѣше тя къмъ него